

A GYARAPODÁS ELSŐ SZÁMÚ SZABÁLYA FORRADALMASÍTSD A PÉNZÜGYEID! 7.

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. július 14.

Szeretném folytatni azt a tanítás-sorozatot, amit elkezdtem pár hónappal ezelőtt. A Forradalmasítsd a pénzügyeid! című sorozat 7. részét fogod ma hallani és azt az alcímet adtam a mai tanításnak, hogy: *A gyarapodás első számú szabálya*. Mondhatnám úgy is, hogy akadály, mert ha innen nézzük, erről az oldalról, akkor egy szabályról van szó. A szabály szó idézőjeles, de egy felkiáltójeles is. Ugyanakkor egy akadály is lehet, ha ebben mulasztunk, vagy tévesztünk. Arról a pozícióról szeretnék többek között beszélni, amely alapszükséglete az életünknek, amikor az Úr az első az életünkben. Nincs ennél fontosabb a hozzáállásunkat tekintve az élet dolgaiban, ahogy megéljük a keresztyéni életünket, a családi életünket, a szolgálatunkat, a munkahelyi szerepvállalásunkat és rengeteg mindent.

Első hely csak egyetlenegy darab van, nincsen több. Nincsen kettő, nincsen három, nincsen öt, nincsen válogatási lehetőség, egyetlenegy darab van és amikor azt mondja Jézus a hegyi beszéd elején, közepén, hogy keressétek először az Isten királyságát, Isten országát és minden megadatik nektek, akkor itt van valami, amit előtérbe, első helyre kell tenni. Ez pedig az, amit Ő akar, amit Ő akar mondani, amit Ő akar közölni, amerre Ő akar vezetni, az Ő akarata, az Ő szándéka, az Ő terve, az Ő célja. Ehhez mindenféleképpen az kell, hogy a második, harmadik, negyedik helyre kerülő dolgok ne az első helyen legyenek, tehát meglegyen az a felépítmény a szívedben, az elmédben, hogy tudod azt, hogy mit csinálsz. Tudod azt a szívedben, az elmédben, tudod azt a szádban és nagyon is tudatos vagy azzal kapcsolatban, hogy ezt így akarod csinálni, mert tudod, hogy mindent csak az Úrtól kaptál az életedben – a jó dolgokat mindenféleképpen.

Tehát az a lehetőség, hogy itt vagy, hogy van lehetőséged arra – akár a pénzügyeket tekintve nézzük ezt a témát –, hogy vessél és, hogy arassál és az Úr ajándéka egy lehetőség, amivel lehet élni. Nem akarunk ezzel semmiképpen visszaélni, de meg akarjuk ragadni azt, amit az Úr ezzel kapcsolatban tanít az Igéjéből. Azt hiszem, hogy a tudatlanság sohasem áldott. A tudás, az ismeret mindig is azt hozhatja magával és ez is egy feltételes dolog, hogy előrefelé megy az életünk. A tudás önmagában, ha csak az elménkben van, ha ismeretünk van sok mindenről, nagyon veszélyes is lehet, mert képessé tesz bennünket arra, illetve könnyebben kerülünk abba a helyzetbe, hogy azt gondoljuk, hogy ez, amit tudunk és ismerünk, tőlünk van.

Azt írja nagyon bölcsen Pál apostol, hogy az ismeret felfuvalkodottá tesz. Ha az ismeret mellé nem párosul alázat, az egyenes út a bukás felé. Nagyon sok helyen ír erről a Példabeszédek, hogy a megromlás előtt a kevélység jár. A kevélység sokszor abban nyilvánul meg, hogy van megértésed, van kijelentésed, kinyilatkoztatás és vannak eredményeid, vannak átütő eredményeid. Látod te magad is és a környezeted is, hogy valóban egyről kettőre léptél stb. és bizony az ember ilyenkor – ha elfeledkezik arról, hogy ki a forrása az életének – belekerülhet abba a nagyon-nagyon veszedelmes állapotba, amikor azt a dicsőséget, amit Isten belénk helyezett és világít bennünk, ezt úgy gondolja, hogy a sajátja. Mert Isten szeret engem, Isten elfogad engem, Isten jó hozzám, megváltott vagyok. A Bárány vérével megmosott vagyok, fehér ruhába öltözött vagyok! Ez mind szép és jó és csodálatos. Csak ha erre nézünk, magunkra nézünk, akkor nem Jézust látjuk, hanem magunkat, hogy mi vagyunk ezek és amikor az ember a fejét felemeli, akkor nem látja magán azt, hogy ő milyen és ezt értsétek jól.

Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy Jézus milyen és mi milyenek vagyunk Őbenne, de amikor az ember elkezd azon gondolkodni, hogy ha nem is így fogalmazza meg magában, de nekem olyan fényességem van, olyan szép vagyok, olyan csodálatos vagyok, hogy igazából nektek sütkérezni kell az én fényességemben és dicsőségemben, akkor az ember arca nagygyá válik, az orra felemelkedik a homloka fölé és azt gondolja, hogy ez tőle van. Pedig elég egyértelmű az Ige, azt mondja, hogy igazából mi önmagunkban semmik vagyunk és ez a mai, modern pszichológiának,

amit tanít a világ, pont az ellentéte. Semmik vagyunk. Nullák. Értéktelenek. Jézus azt mondja: nélkülem semmit sem tehetek.

Egy szemszögből kell ezt így értelmezni, mert természetesen olyan értékesek vagyunk, vagy olyan értékesek voltunk az Ő számára, hogy az egyszülött Fiát adta oda értünk, hogy a vérént ontotta értünk, a testét engedte, hogy megtörjék értünk, mert annyira szeretett minket, mert annyira értékesek vagyunk, de ez az értékünk, mint megváltottaknak, nem az önmagunk képességében van, az önmagunkban való teremtettségünkben, hanem abban, hogy Őbenne vagyunk. Tehát Nála nélkül semmit sem tehetünk, Őáltala pedig mindenre képesek vagyunk, nincs lehetetlen a számunkra és ennek az egyensúlyát meglátni.

Meg kell látnod a pénzügyekkel kapcsolatban is, hogy visszacsatoljak a mai üzenethez, mert ha elkezdesz anyagilag gyarapodni – márpedig többek között ez is a célja ezeknek a tanításoknak –, elkezded megélni a vetés-aratás szellemi törvényét a gyakorlatban, az elkezd számodra termőre fordulni és elkezdesz valóban abban az életben járni, hogy Isten többet bíz rád. Egyre jobban mennek az anyagi dolgaid, egyre többet tudsz adni és a megtakarításaid és a körülményeid is jobbak lesznek. Láttam már sok embert, aki elfeledkezett arról, hogy hol kezdte és igazából az Úr a forrás, nem pedig az ő hatalmas tehetsége, vagy lehetősége vagy vállalkozása, vagy bármije.

Tehát ne felejtsük el azt, hogy kik vagyunk Őbenne és mindig tartsuk szem előtt azt, hogy Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Az első igevers, amit szeretnék felolvasni, az Mózes első könyvéből van, a 8. fejezet 22-es igevers, ami elhangzott már többször is az előző tanításokban:

1Mózes 8,22.

22. Ennek utána míg a föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.

Ezt mondta itt az Ige és gyakorlatilag ez egy isteni kinyilatkoztatás. Azt látjuk itt, hogy ez mind-mind a mai napon is igazság. Ha nézzük a hideget és a meleget, akkor a saját bőrödnön tapasztalod, ugye, hogy most a meleg valóságban van. A nyár és a tél mindenki előtt egyértelmű, hogy mit jelent. A nappal és az éjszaka mindenki előtt ismert, ugye, hogy ez mit jelent. Most nappal van, ha kimész az utcára, fent süt a nap és világos van, aztán eljön majd az este és éjfélkor már sötét lesz egész hajnalig, de úgy kezdődik ez az egész felsorolás, hogy amíg a Föld léssen, vetés és aratás meg nem szűnnek.

Vajon igaz ez fizikai értelemben és igaz ez szellemi értelemben is? Igen. Igaz ez fizikai értelemben, hisz minden a vetés-aratás szellemi törvénye alapján működik Isten királyságában. Jézus alappéldázata szól erről és ha meg akarod érteni a vetés-aratás szellemi törvényét, akkor nyugodtan hasonlítsd össze a természetes vetés-aratással, amit látsz a világban és bár sokan nem vagyunk földművesek, nem értünk speciális dolgokhoz, amihez az agrármérnökök, akik ezzel foglalkoznak és akár generációk óta ezt tanulják, tanítják, de alapismerete mindenkinek van.

Hadd mondjam el, hogy te is ez alapján születél erre a földre. Te is magból vagy. A fizikai értelemben. Egy olyan picike magból, amit mikroszkóppal lehet csak látni és ha látsz egy nagy harmincméteres tölgyfát, vagy nyárfát, vagy platánfát, vagy bármilyen nagy növényt, az is egy icipici kis magból van. Egy makk szem – így, az ujjammal próbálom mutatni – pár cm-es, és abban a magban, ha megfelelő helyre kerül, olyan óriási, hatalmas fa rejtőzik, hogy hajót, hajókat lehet ácsolni később a törzséből, az ágaiból és élelmet tud adni a termésével állatoknak. Madarak tudnak fészkelni az ágain és sok hasonló dolgot lehet még elmondani mindenféle teremtett élőlényről, de te magad is magból vagy. Te magad is és nincs senki sem ezen a földön, aki ne egy mag által lett volna.

Sokan azt hiszik, hogy ha elvetnek egy magot, most a pénzügyi témához kapcsolódva adományt adnak, vagy valamiféle anyagi dolgot, ami lehet egy ruha, egy cipő, egy rúzs, vagy egy könyv, vagy egy autó, vagy bármi dolog, akkor az égvilágon semmi dolguk nincs már nekik az aratással kapcsolatban, mert minden Istenen múlik ezt követően. Ha ez igaz lenne, akkor azt kellene tenned a konyhakertedben és a földműveseknek is ezt kellene tenni, hogy elvetik a magot, aztán beülnek a

jakuzziba és élvezik egész karácsonyig az életet, de nem így történik a természetes világban. Nagyon sok szellemi dolgot úgy értünk meg, hogy egyszerűen megvizsgáljuk azt, hogy a természetes világban ez hogyan működik. Jézus ilyen egyszerű természeti síkból hozott példákon szemlélteti a szellemi dolgokat. Nem láttam még én egy darab barackot sem begurulni a konyhába és nem láttam azt, hogy az befőzte volna magát, főleg nem, hogy eltegye magát dunsztba.

Az aratás bizony nem Isten feladata, mint ahogy a vetés sem az ő feladata. Erről hallottál legutóbb és egy kicsit ismételn is fogunk, mert nem mindenkinek esett le a tantusz, hogy ez mit is jelent, mert hangsúlyozom még egyszer, sokan azt gondolják, hogy magot vetnek, adakoznak, imádkoznak, megvallásokat tesznek és csak Istenen múlik az, hogy hányszoros aratásuk lesz. Csak Istenen múlik, hogy mennyi lesz a vetésük megtérülése és az is Istenen múlik csak, hogy mikor jön ez el. Pedig ez egyszerűen nem így van! Miért? Mert a természetes világban sem így van. Természetesen nem a természetes világ alá van rekesztve a szellemi, hanem fordítva, tehát a szellemi a nagyobb és az alá van rekesztve a természetes, de sok mindent így fordítva értelmezve tudunk megérteni és kibontani, Jézus is így csinálta és ezért tanítunk mi is erről így.

Tehát ha a természetes világban nem igaz az, hogy csak a vetés a mi részünk, sőt a vetés után is sok mindent kell tennünk, akkor a szellemi világban sem az. Ha semmi nincs elültetve, akkor felmerülhet a kérdés, hogy milyen aratásra számíthatunk. Milyen aratásra számíthatsz? Ez működik pásztoroknak és nyáj-tagoknak. Ez működik nyugdíjasoknak, működik kisiskolásoknak. Ez működik vállalkozóknak, működik azoknak is, akik egy gyártósoron dolgoznak. Mindenkinek működik, mert ez egy olyan univerzális, mindenre kiható, mindent átadó szellemi törvény, ami alól nincsen kivétel.

Tehát, ha magot vetsz, számíthatsz aratásra. Ha nem vetsz magot, akkor nem számíthatsz aratásra. Hova vessük el a magunkat? Fölmerül a kérdés. Beszélgettem valakivel és valóban én is akartam erről a későbbiekben beszélni, de nagyon sokszor az emberek nem a helyes módon, nem a megfelelő helyre adakoznak, vagy nem adnak oda, mert a láthatókat nézik. Néztük a legutóbb a Prédikátor 11,4-et, ami azt mondja, hogy aki a szelet nézi, az nem vet, aki a felhőkre tekint, az nem arat. Nagyon sokan azért nem vetnek bizonyos helyekre, mert azt gondolják, hogy nincsen szükség, hogy oda adjak, mert ott már van elegendő. Én a saját példámat hadd hozzam erre. Nem kell engem követned természetesen, hanem fontold meg és ítéld meg, amit most mondok ezzel kapcsolatban. Nagyon szeretek oda adakozni, ahol bőség van és ahol áldásokat látok és látom azt, hogy Isten Igéje működik. Ahol nincsen szükség és nincsen hiány.

Azt kérdezed, hogy miért? Minek oda adni, ahol egyébként sincs hiány? Minek a nagy halomra még egy lapáttal rátenni, hogy még több legyen? Azért, mert nagyon sokszor, nem feltétlenül van ez így mindig, de nagyon sokszor az egy jó föld. Azért van ott bőség, azért van ott áldás és azért van ott hiánynélküliség, mert az egy jó föld. Ezért én szeretek oda adni. Szeretek az lenni, aki a megpúpozottat, a megrázottat, a színig teltet, a túlaradót adja oda, ahol már túlaradás van. Nem szeretek oda vetni magot és nem is nagyon vetek, ahol a lustaság van, a rossz értékrend van és lehetne sorolni ezeket nagyon hosszasan, hogy milyen jellemtelenség van, gerinctelenség van.

Természetesen az adományoknak több helye és több motivációja lehet. A rászorulók, a szegények támogatása szinte parancsként van mind az Ószövetségben, mind az Újszövetségben és természetesen vannak elszegényedett testvéreink, akik saját hibájukból, vagy éppen nem a saját hibájukból kerültek abba a helyzetbe. Nem mindig válogat az ember, hanem keresi a szívének az indítékát, illetve békességét, hogy hova adjon, mennyit adjon, adjon-e, de tudd meg, nagyon szeretek adni szegényeknek, de nem adok minden szegénynek. Szeretek adni koldusoknak, de nem adok minden koldusnak. Szeretek adni gazdag embernek, de nem adok minden gazdag embernek.

Most azt mondod, hogy akkor miről beszélsz Attila? Azért beszélek erről, hogy az elmédben az a gát, hogy ahol gazdagság van, oda nem kell adni, ez mindenestől fogva helytelen, mert ha ez alapján adsz vagy nem adsz, akkor nem az Ige vezet téged. Nem a Szent Szellem vezet téged, hanem a te elképzelésed és a te gondolatod! A látható dolgok vezetnek téged. Fontold meg és majd jön egy tanítás a partnerkapcsolatról, jön egy tanítás a tizedfizetésről a következő hetekben, ahol ezt

mélyebben ki fogom bontani, hogy bizony késznek kell lennünk a szívünkben arra, hogy ha a Szent Szellem mond nekünk valamit, akkor azt legalább megfontoljuk, hogy valóban tőle van-e és annak engedelmeskedjünk. Ne gondoljuk azt, hogy nincsen szükség arra, hogy megáldjuk azokat, akik már áldottak! De, arra is szükség van. Mint ahogy arra is szükség van, hogy segítsük a nélkülözőket. Ha magot vetsz, akkor a föld megteszi a maga részét, de a termés nem fog bejönni a konyhádba és a paradicsom nem fogja kifőzni magát, a meggy nem teszi el magát télire befőttnek. Ezt mindenki tudja a természetes világban és senki se olyan ostoba, hogy azt mondja, hogy igazából nekem csak az volt a dolgom tavasszal, hogy megmetszem a fát, kapott egy lemosó permetezést, onnantól kezdve majd megyek be a kamrába és a befőttet majd előveszem, mert az megcsinálta saját magát. Senki nem gondolkodik így a világban.

Mégis, keresztényként sokan így gondolják, hogy az én részem csupán annyi, hogy elvetek egy adományt valakinek, támogatom a gyülekezetet, átutalok, vagy bedobok az adományos dobozba valamennyi összeget, innentől kezdve hátradőlök és azt várom, hogy Istenem, mikor, hogyan, miként áldasz meg engem? Áldjál meg, áldjál már meg! Nekem kell már, kell, adjál már! Pedig ez nem így működik. Nagyon tudatosan és nagyon összpontosítva kell figyelni arra, hogy hova vessek magot, milyen minőségű magot vessek, mikor vessek magot.

Ugyanígy figyelni kell arra, hogy az aratás a Szent Szellem vezetése által legyen. Hol legyek, hova menjek, mit csináljak, milyen döntést hozzak? Mennyire feszüljek neki ennek a dolognak, hogy learassam mindazt, amit végezni kell. Előtte be kell takarnom, mert ez így működik a természetes világban, és a szellemi világban szintén. Nagyon sokszor van az, hogy a betakarítás, az aratás legalább akkora munka, sőt nagyobb. Keményebb, fárasztóbb, megterhelőbb, mint a magvetés.

Remélem, ez a pár gondolat szintén arra készítet benneteket, hogy egy-két dolgot akár átértékeljétek az elmétekben. Pár dolgot átgondoljatok, sőt, pár berögzött hagyományos, vallásos sémát leromboljatok az elmétekben, mert Istent nem lehet kalodába zárni, de mi mégis a saját életünkben meg tudjuk kötni az Ő kezét és nem arról van szó, hogy Isten nem akar minket megáldani, vagy nem akar minket a következő szintre emelni, hanem sokszor arról, hogy mi magunk vagyunk az akadályok. Tehát a természetes emberi világban egyértelmű az, hogy hogyan kell aratni és mit kell végeznünk. A szellemi dolgokat az emberek sokszor úgy gondolják, hogy úgyis bejön hozzám az az áldás valahogy. Úgyis meglesz majd valahogy az a harminc-, hatvan-, százszoros, valahogy majd elvégzi Isten. Nem tudom hogyan, de valahogy majd megcsinálja. Csak az az én részem, hogy én vessek, de ha nem érted meg, hogy nem így van, akkor ez még évekig azon a helyen tarthat téged anyagilag, ahol most vagy. Isten a növekedés Istene és szeretné, hogy te növekedj anyagilag is, hogy jobban menjen a sorod. Igen, ki merem mondani, hogy az Evangéliumnak ez része, hogy jobb körülmények között lehessél. Az elmúlt, korábban elhangzott, főleg a kezdeti tanításomban sokat beszéltem arról, hogy ennek a célja nem az önző, saját egzisztenciális életnek a növelése, bár ez is hozzátartozik, hanem az, hogy átforduljon ez a szívedben arra, hogy te legyél az, aki másokat megáld.

Ott van a Lukács evangélium 6. fejezetében, hogy adjatok, néktek is adatik. Megnyomottat, megrázottat, szíinig teltet adnak az emberek a ti öletekbe. Ugye beszéltünk erről? Kik adják az öledbe a megnyomottat, megrázottat, szíinig teltet? Isten? Ő maga jön le, vagy jönnek az angyalok zsákokkal vagy vödörrel és hozzák neked az áldást?

Nem, az emberek hozzák, embereken keresztül jön. Sokszor önző módon azt kérdezzük, hol vannak már ezek az emberek? Találjanak már meg előlről, hátulról, hozzák már nekem ezt az áldást! Azt hiszem, hogy föl kell ölténünk magunkra azt a szemléletet, azt a mentalitást, hogy én akarok lenni az az ember, aki megnyomottat, megrázottat ad a másiknak. Én akarok lenni az az ember, aki ebben az Igében a másikat megáldja. Ezzel a hozzáállással vajon az elszegényedés jön? Ezzel a mentalitással, ezzel az önzetlen, adakozó szívű életvitellel gyarapodás jön?

Ez az, amit szeretnénk mindannyiunk életében látni, hogy ez a fajta krisztusi jellem kiábrázolódjon mindannyiunkban. Ha nem érted meg ezt és többek között például nem érted meg, amiről István beszélt a múlt héten, meg az előző héten, akkor a fejlődésed nemhogy megállhat,

akár, még visszafelé is történhet. Annak ellenére, hogy hétről hétre itt vagy és hallgatsz az üzeneteket és azt mondod, hogy ó, milyen jó tanítást hallottam! Örülök, hogy ezt mondod, de ezt meg kell tanulnod alkalmazni is. Meg kell tanulnod az elmédet ehhez hozzáigazítani és változni és változni és változni, az Ige szerint elváltozni.

Tudnod kell tehát aratni és elfogadni Istentől, mert akár oda is eljuthat az ember szélsőséges esetben, hogy nem lesz semmije, amit adhat. Ha az ember nem tud aratni, nem tud elfogadni, nem tud abban a pozícióban lenni, hogy elfogad Istentől, elfogad emberektől, akkor előbb-utóbb sajnos arra a helyzetre is eljuthat, hogy elszegényedik. Az emberek sokszor nem fogadnak el más emberektől és ez szélsőség. Azt mondják, hogy ez túl drága, ezt én nem érdemlem meg! Mivel érdemltem ki, hogy ezt nekem akarod adni? Ezt én nem fogadhatom el! Voltál már így, hogy azt mondtad, hogy én ezt nem fogadhatom el? Biztosan. Voltál úgy, hogy azt mondtad, hogy hú, ez túl drága, biztos meg akar engem ezzel vásárolni, vagy vesztegetni, azért adja ezt nekem! Milyen szándéka van ezzel?

Persze, nem baj, hogy ha a másoknak a helyes szándékát ismered, de sokszor rosszul érezzük magunkat azért, hogy nem dolgozunk meg bizonyos dolgokért. Ez sokszor a törvény cselekedete, mert mindent ki akarunk érdemelni és mindenért meg akarunk dolgozni. De jól van ez így? Azt hiszem, elég ostoba dolog, mert visszautasítani egy ajándékot alapjáraton is tiszteletlenség. Istent sem szabadna, nem kellene visszautasítanunk azért, mert olyan ajándékot adott nekünk, amit nem érdemeltünk meg. Nem érdemeltük meg, hogy meghaljon értünk, nem érdemeltük meg egy csepp véréért sem, hogy értünk ontsa, még egy könnycseppjét sem érdemeltük meg. Mégis odaadta ajándékba Önmagát értünk. Ezt is képesnek kell lennünk felfogni, megérteni, feldolgozni és elfogadni.

Mert ha nem fogadunk el egy ajándékot, azzal azt is mondhatnánk, hogy ez az ajándék nem elég jó nekem! Ezt biztos nem Istentől hallottad, nem a Szent Szellem vezetése, hogy te nekem ilyen ajándékot adjál, ilyen értékeset, ilyen nagyot, ilyen bőségeset. Vagy, ne hozz engem ilyen helyzetbe, mert akkor ezzel engem lekötelezel! Ezt nekem viszonznom kell. Tudod, hogy nagyon sokszor miért akarjuk viszonzni az ajándékot? Meghív valaki egy üdítőre, meghív valaki egy ebédre, meghív valaki valamire és azonnal azt keressük, hogy mikor tudom ezt viszonzni. Miért van ez? A büszkeség miatt! A kevélység miatt! Ne, ne tartozzak. Ne tartozzak már.

Természetesen rendjén van az, hogy viszonzszeretünk másokat és igei, ha viszont meghívjuk egy kávéra, vagy üdítőre, vagy bármire, ez rendben van, de a kérdés az, hogy miért. Miért? Azért, hogy nekem legyen egy elégtétele? Ma is megtettem az én részem és akkor nem mondhatja azt, hogy én nem csináltam meg, vagy pedig azért, mert én is szeretném őt megáldani. Nagyon érdekes kérdések ezek, mert sokan sokszor napi szinten találkozunk ezekkel és mindannyian belefutunk ebbe.

Egy másik szélsőség az, amikor valaki magvetés nélkül akar aratni és piócaként lóg a másikon. Ezzel is találkozunk. Bólogattok egy páran. Úgy lóg rajtunk, mintha csak a vérünket akarná szívni és mindent nekem adjál, adjál, adjál! Ugye ír erről is a Példabeszédek is, és ezt tudnod kell neked kezelni.

Van, aki anyagi értelemben lóg így a másikon, van, aki pedig lelki értelemben. Kiszipolyozza a másik energiáit. Addig szívja belőle az érzelmi, lelki feltöltődés munícióját, amíg a másikonban van valami, amíg az össze nem esik, amíg van belőle mit kiszívni. Aztán amikor már nincs, akkor hagyja és dobja. Amíg az én megelégedettségem megvan, addig jól érzem magam, ha nem adod meg nekem azt, akkor nem is érdekelsz különösebben. Így csinálják ezt sokan lelkileg és anyagiilag is.

Hadd mondjak itt zárójelben pár gondolatot azzal kapcsolatban, akik bejönnek közénk és ebbe a közösségbe azért, hogy pénzt kéregessenek. Nekünk ezzel foglalkozni kell vezetői szinten. Természetesen tudjuk azt, hogy sokan vannak a mi köreinkben is, akik nem a legmagasabb anyagi körülmények között élnek és szeretünk benneteket és támogatni akarunk a lehetőségeinkhez képest és, ha valaki bejön közénk, őt is megáldjuk, amennyire rajtunk áll, de nem engedjük meg azt, hogy valaki csak azért jöjjön ide, hogy tőletek pénzt kéregessen, ezzel benneteket akarunk védeni.

Kérünk benneteket, hogy ne értsétek ezt félre és ne sértődjön meg senki, ha esetleg amiatt kérünk meg valakit, hogy maradjon ajtón kívül, mert pénzt kéreget. Vizsgáljuk, kereszük, kutatjuk az emberek szívét, hogy mi a motiváció. Egyszer, kétszer, ötször, rendben van, de van, aki ebből rendszert csinál és jár gyülekezetről gyülekezetre és mindenhol piócaként viselkedik. Mindenhol csak nekem, nekem, nekem adjatok, mert én ilyen olyan problémában vagyok mentalitással éli az életét. Ha nem tudjuk őt kimozdítani ebből a gondolkozásmódból, ha nem tudjuk őt az Igével úgy tanácsolni, hogy megértse, hogy ez így nem helyes, akkor megkérjük, hogy ne jöjjön ide közénk.

Legyetek kedvesek ezt tudomásul venni! Nem azért, mert nem akarunk neki adni, hanem azért, mert ez így nem helyes. Ugye mindenki érti ezt és nem haragszik meg ezért senki sem? Titeket nem érint ez és sokszor ezt nem nektek kell kezelni, hanem nekünk. Ezért is hálát adhatsz az Úrnak, hogy nem neked kell ezt kezelni.

A Prédikátor 11,4 tehát elmondja, még egyszer olvasom:

Prédikátor 11,4.

4. Aki a szelet nézi, nem vet az; és aki sűrű fellegre néz, nem arat.

Lehetséges, hogy elhanyagolod a magvetést, mert rossz dolgokra tekintesz? Most túl meleg van, most túl hideg van, most esik az eső, most nincs kedvem, most ezt kell csinálni, most azt kell csinálni – és az ember nem vet magot, mert az adott körülmény, vagy akár a saját dolga előrébb való, de amikor ott van a vetés ideje, akkor nekünk azt meg kell ragadni, mert nagyon sok esetben a vetés ideje valóban egy időhöz kötött. Mikor van ez a vetési idő szellemi értelemben? Nagyon, nagyon jó, ha ezt megérted és meglátod. Nagyon sokszor nem akkor, amikor a te tested azt mondja, hogy most nekem alkalmas és rendben van, hanem akkor, amikor a Szellem erre vezet.

Egy külön tanítássorozat lesz majd erről, hogy hogyan vezet Isten Szelleme és érinteni fogjuk majd, amikor odaérünk, hogy bizony neked fel kell ismerned az időket, amikor magot kell vetni. Ez az időnek a felismerése akkor van, amikor szól a Szent Szellem a szívedhez. Amikor a szívedet megüti valami, hogy most márpedig ide, vagy oda vessél magot.

Az aratás ugyanígy elszalasztható hasonló dolgok miatt, hogy nem vesszük észre, nem látjuk meg azt, hogy most van az idő az aratásra. Megfigyelted már, hogy mindig van valami, ami akadályozni akar a vetésben és mindig van valami, ami akadályozni akar az aratásban?

Akik már évek óta ebbe beletanultak, ezek fel sem tűnnek, de nagyon sok embernek, aki kezdi, vagy aki engedetlen volt éveken keresztül, a kifogásokat hozza újra és újra és újra. Most erre kell, most arra kell, most nekem ilyen kötelességeim vannak, nekem amolyan kötelességeim vannak, nekem most ezt kell előtérbe helyeznem, nekem most ezt kell megvenni előbb, nekem most ezt a számlát kell kifizetni előbb, nekem családom van, nekem gyerekeim vannak, nekem nyugdíjas anyukám van, nekem ez van, az van.

Mindig van valami, ami előbbre kerülhet. Természetesen nem arról beszélünk, hogy ezek nem fontosak, mert nagyon fontosak és a keresztény értékrendben ott kell legyen prioritásként az, hogy anyagi értelemben gondot viselsz ezekről a dolgokról és nem bánysz felelőtlenül a pénzzel. Inkább te vagy az, aki megfelelő időben, a megfelelő helyen a csekket előre befizeted, ha kölcsön kértél, azonnal visszaadod, amint lehetőség van rá. Tehát te vagy az, aki megbízható ezen a területen, de mindezek fölött van valami és van valaki, aki prioritást élvez és az nem más, mint maga Isten. Amit Ő mond, az mindent fölülír. Az aratás akadálya, vagy inkább az aratás szabálya, az első számú szabály pontosan ez. Azok fognak aratni és azok fognak a bőség helyére lépni, akik hajlandóak önmagukat, a saját igényeiket, szükségüket háttérbe tenni. Az első számú szabály megérteni és alkalmazni azt, hogy az Úr az első, ezt követi a család és ezt követi a szolgálat. Minden egyéb más sokszor átfedésben, sokszor kicsit keveredve, de az első hely az soha, soha nem mozdul el az első helyről. A második, harmadik és a többi dolog az itt olyan, mint a sportversenyen, amikor van egy futóverseny és ki második, ki harmadik, ki ötödik helyen fut és mindig-mindig cserélődnek a rangsorok, hogy ki hol tart éppen a versenyben, de az első helyen mindig az Úr van. Amikor ezt az ember megérti, akkor mindent ennek fog alávetni. Amikor ezt az ember megérti, akkor mindent ez alá fog vetni és akkor lesz a második, harmadik, ötödik stb. helyeken lévő dolog a

család, a gyerek, a munkahely, a vállalkozás, a szolgálat stb. mind-mind így fog jól menni gyarapodóan és bőségben, ha ezt így csináljuk.

Amikor az Úr lekerül a második, harmadik, ötödik helyre, mert igazából nem érdekel az, hogy az Úr azt mondta, hogy legyenek hűséges, kitartó, legyenek állhatatos, legyenek magvető, feledkeztek meg önmagamról, ne magamnak éljek. Tehát amikor ez így fölborul bennünk, akkor bukik minden és csodálkozunk, hogy miért nem túlradó a házasságom, miért nem túlradó a vállalkozásom, miért nem túlradó az anyagi életem, a gyermekemmel való kapcsolatam, vagy a munkahelyi kapcsolataim. Minden, minden visszavezethető ide.

Természetesen attól, hogy az Úr van az első helyen, vannak még megharcolandó dolgok, nem is kevés, de van egy garancia arra, hogy minden rendben lesz, mert az Úr az első. Ő soha-soha nem hagyja azt, hogy mi kenyérkéregetők legyünk, még a gyermekeink sem! Ha az Úr az első, amikor meleg van, amikor hideg van, amikor gazdasági válság van, amikor pisztolyok dörögnek el a politikusok ellen, mint ma hajnalban, tudunk Őbenne bízni.

Nem tudom, hallottad-e, hogy Trump ellen merénylet volt, magyar idő szerint hajnalban? Hála Istennek nem sérült meg súlyosan, de meg akarták ölni. Most ezzel van tele a világsajtó, tehát amikor az ember ilyen világot él, hogy a Magyarország északi szomszédjának a vezetőjét lőtték le pár héttel ezelőtt, mindegy, hogy milyen oldalon áll az illető, jobbos, vagy balos, teljesen mindegy. Nem helyes az, amilyen világ van itt közöttünk. Merényletek voltak már az ószövetség idején is, meg az ókorban is mindenfelé vezetők ellen, de akkor sem akarjuk ezt látni, hogy ez itt begyűrűzik ide hozzánk. Nem akarjuk, hogy a félelem meggátoljon bennünket bármiben is, mert egy-egy ilyen támadás gazdasági vonatkozást is hozhat maga után, úgyhogy bármi történik, bármi van a világban, mi akkor is az Urat tesszük az első helyre, akkor is neki vetjük alá magunkat és akkor is magot vetünk, amikor minden látható körülmény ellenére ez nem realitás és nem normális a józan észnek keresztül, mert most inkább tartalékolni kell, felhalmozni kell.

Amikor jön egy válság, amikor jön egy világiárvány, amikor jön egy háborús helyzet és jön egy visszaesés, egy recesszió a gazdasági helyzetben, akkor tudod, mi a legjobb bibliai mód arra, hogy ebből kilábaljunk? Vessél magot! Vessél bele a jövődbe! Ó, de hát most kevés van, most spórolni kell! Nem értek vele egyet. A világ így csinálja. A világ felhalmoz, a világ fél és kétségbe van esve, de megtakarítani, félretenni, pénzt gyűjteni akkor kell, amikor jól mennek a dolgok. Nem akkor, amikor szegénység, hiány, vagy problémák vannak az életben.

Tehát, ha most jól megy a dolgod, akkor most spóroljál, most oszd ezt jól be, most legyenek megtakarításaid! Nem akkor kell elkezdni spórolni, amikor csökkentik a fizetésedet, vagy beüt valami probléma. Ha megemelték a fizetésedet, ott a lehetőség arra, hogy az emelés egy részét félretedd. Nem kell mindent elkölteni, mert ha a jelenlegi fizetésednek a kétszeresét birtokolnád, azt is el tudnád költeni, amilyen árak vannak a világban és ha a tízszeresét kapnád, azt is el tudnád költeni luxus nyaralásokra, meg üdülésekre, meg utazásokra. Tehát minden pénzt el lehet költeni. Nincs az a pénz, amit nem lehet elkölteni, de megtakarítani akkor kell, amikor van, nem pedig akkor, amikor nincs.

Amikor a világ problémában van, te akkor is bőségben tudsz élni. Miért? Mert megtanultad azt, hogy a megtakarítás abból áll, hogy az Úr királyságába takarítasz meg, az Evangélium munkájába takarítasz meg és akár fizikailag a saját kis bankszámládon, vagy a dunsztos üvegedben, vagy a tollpaplanodban, vagy ahol te akarsz. Érted? Ez egy bölcsesség. Ez egy isteni bölcsesség. Nem kell mindig minden pénzt elköltened! Mert az, hogy ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, amit a moly és a rozsda megemészt, ez nem azt jelenti, hogy nem lehet megtakarításod, nem lehet vagyoned, vagy nem lehet vagyont felhalmozni. Ez nem ezt jelenti!

Ha kíváncsi vagy, hogy mit jelent, akkor hallgass vissza az előző tanításokat, ezt kibontottuk. Igenis legyen magántulajdonod és legyen akár minél nagyobb! A szíved szerint tarts meg magadnak, amit akarsz, de éld azt az életet, amit Jézus élt, hogy adott és adott és adott és adott és ha ezt teszed, befektetsz a jövődbe.

Annak az embernek, akinek van elvetett magja a földben, annak nem kell félnie a holnaptól. Az nem fog aggódni, hogy jaj, mi lesz, hogy lesz, miként lesz, merre lesz. Van, hogy hetek, hónapok,

évek telnek el, mi pedig halogatunk, hogy most nem alkalmas az adásra ez nekem, most nem jó, mert nekem most ez kell, nekem most az kell, nekem most ilyen körülményeim vannak, olyan kintlévőségeim vannak, amolyan problémáim vannak.

Az a helyzet, hogy az ellenségnek is pont elegendő ez. Mert nem kell azt mondanod, hogy én nem szeretem az Urat, én nem akarok engedelmessé válni, sőt azt is mondhatod, hogy én szeretem az Urat és meg akarom tenni mindazt, amit mond, de elegendő csak annyit csinálnod, hogy azt mondod, hogy nem ma. Ez pontosan elég ahhoz, hogy elnapold az aratásodat és engedetlen legyél. Nem kell azt mondanod sem, hogy nem teszed meg, elég csak annyit mondanod, hogy nem ma. Ez pont elegendő ahhoz, hogy az ember elrontsa.

Amikor az Úr szól és benned ez már leülepedett, amikor az Úr szól hozzád, hogy adjál valahova valakinek valamit, valamilyen dologba szálljál bele, valamilyen mértékben valakinek legyél az áldása, akkor nem kell azt mondanod, hogy ezt nem teszem meg, elég csak annyit mondanod, hogy nem ma, majd holnap! Aztán holnap mit mondhatsz ugyanígy? Ugyanezt és az egyedüli hely, ahol élsz és ahol cselekedni tudsz, az ma van.

Természetesen vannak dolgok, amiket holnap teszünk meg, vagy holnapután, vagy jövőre, de az idő, amikor lépni tudsz, az ma van. Soha nem lett elvégezve semmi holnap. Ma, vagy a múltban lettek elvégezve dolgok, holnap nem lettek elvégezve. Érted, ugye, ennek a lényegét?

Eljön a holnap és a holnapután is, de meg kell ragadnunk ennek a kijelentésnek a súlyát, mert sokszor ez a probléma. Ez a gyarapodás első számú szabálya és akadálya is egyben, hogy nem az Úr az első, nem az, amit Ő mond és nem akkor, amikor azt Ő mondja.

Tudom, hogy nem olyan egyértelmű, kézzelfogható tanácsokat kaptok most, hogy mit csinálj a pénzeddel, hova fektess be és milyen részvényt vegyél, vagy hány zsák krumplit vegyél, vagy bármi ilyesmi. Talán lesz egy alkalom, amikor egy pár mondatban erről is beszélek majd, hogy egy kis gyakorlati, kézzelfogható tanácsot is halljál, csak így ötletként, de szellemi alapelvekről beszélünk, amelyek mindenki számára mindenkinek működnek. Ragadd meg a pillanatot, mert a pillanat nem jön vissza, hogy újra meg tudd tenni. Vannak idők, amik elmúlnak és amikor elmúlik a vetés ideje és neked már aratnod kellene, akkor már késő, hogy elvesd a magot.

Nálunk hátul a telkünk sarkában a kerítés mellett kikelt a dinnye, de már július elején jöttek elő az első virágok, amikor már ökölméretű kis termésnek kellett volna lenni. Abból nem lesz már termés, mert elszárad szerencsétlen a nyáron. Nem azért kelt ki, mert oda ültettük, hanem azért, mert a mag odakerült valahogy. Ha nem a megfelelő időben van elvetve egy mag, akkor nem fog olyan arányú és mértékű termést hozni, mert egyszerűen nincs erre lehetősége.

Szeretném, ha egy kicsit átnéznénk és megvizsgálánánk azt a történetet, amikor Jézus Pétertől kölcsönkéri a hajóját és gyakorlatilag megáldja őt. Legutóbb ezzel fejeztük be, de ott eléggé elsiettük ezt a történetet, úgyhogy szeretném újra elővenni, akár ugyanazokat a dolgokat is elmondani még egyszer, mert ez nagyon jól szemlélteti azt, hogy hogyan lehetünk olyanok, akik nem ragadjuk meg a lehetőséget és nem élünk vele. A Lukács evangélium 5. fejezetére lapozzunk, az 1-es versztől fogom felolvasni egészen a 11-ig, ahol így hangzik Isten Igéje:

Lukács 5,1–11.

1. És lőn, hogy mikor a sokaság hozzátódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, Ő a Genezáret tavánál áll vala;

2. És látott két hajót állani a vízen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő hálójukat.

3. És Ő bemenvén az egyik hajóba, amely a Simoné volt, kérte őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot.

4. Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálótokat fogásra.

5. És felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit: mindazáltal a Te parancsolatodra kivetem a hálót.

6. És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk.

7. Intének azért társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nékik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedének.

8. Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé essék, mondván: Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!

9. Mert félelem fogta körül őt és mindazokat, akik vele voltak, a halfogás miatt, amelyet fogtak;

10. Hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, akik Simonnak társai voltak. És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz.

11. És a hajókat a szárazra vonván, elhagyták mindenüket és követték Őt

Gyönyörű igesor, gyönyörű történet, rengeteg tanulsággal, rengeteg olyan dologgal, ami el van rejtve ebben a történetben. Hogy vajon mennyit beszélt Jézus abban a csónakban, ezt nem tudjuk, de biztosan élvezték a prédikációt azok a halászok, akik hallgathatták Őt, de látni kell világosan, hogy ezek az emberek előző éjszaka nem aludtak. Ez azt jelenti, hogy fáradtak voltak. Nem tudom, hogy te már voltál-e úgy, hogy fönt voltál éjszaka? Akár a nagy meleg miatt forgolódtál, nem tudtál aludni. Másnap hogy érezted magad? Fitt voltál, üde voltál, teljesen kicsattantál az erőtől? Ráadásul a jó melegben Galileán azért elég meleg tud lenni.

Tehát ott vannak ezek az emberek és azért imádkozott lehet Péter, hogy Kolumbusz miért nem fedezte fel 1500 évvel hamarabb Amerikát, mert akkor lenne egy jó dupla kávé itt, jó sok tejszínhabbal. Nem, nem volt ilyen lehetősége, bizonyára másképp frissítették magukat, de az is bizonyos, hogy vörösek voltak a szemei, mint ahogy a tiéd is egy éjszakai műszak után. Bizonyára fáradtak voltak, bizonyára mindenféle fizikai dolog jelen volt a nagy melegben az életükben. Csupán már az, hogy egész éjszaka fáradtak és dühösek voltak, mert nem fogtak semmit. Frusztráltak voltak és szorongtak, hogy ki kell fizetni az adót és annyi pénzt kell nekem befizetni és itt a vámszedő is és mindenki csak a pénzt akarja tőlem stb. Bizonyára ez bennük mozgott, mint minden emberben ma is, hogy mennyi járulékot kell nekem fizetni, meg mennyi mindent levon a főnököm.

Mindenféle dolog miatt tudnak az emberek agyalni. Bizonyára így volt ez Péteréssel is. Nem fogtak semmit, pedig dolgoztak és dolgoztak és dolgoztak keményen úgy, hogy ők értik a szakmát és jön ennek az ácsmesternek a fia, aki azt mondja, hogy add már oda a hajódat, hogy prédikáljak belőle, mert itt van nagyon sok ember, tízezernyi ember, vagy még annál is sokkal több, hallgatni akarja az én beszédemet!

Mondhatta volna-e itt Péter azt a Prédikátor 11,4 szerint, hogy a felhőre tekintve ő nem vet magot, illetve, hogy nem engedelmeskedik Jézus kérésének, hogy segítsen neki? Mondhatta volna-e azt a láthatókra tekintve, hogy nem, hagyjál már engem megpihenni, hadd menjek már haza, éhes vagyok, egész éjszaka nem is ettem, az estére hozott szendvicském is elfogyott rég, össze van száradva a szám, szomjas is vagyok, hadd tegyem már le a fejemet a párnák közé és aludjak egy jót valahol a hűvösben, mert eljön újra a délután, amikor fel kell kelnem és újra el kell kezdeni a munkát!

Kijöttek a tóról, mosták a hálóikat és ott van Jézus és pont egy olyan dolgot kér tőlük. Ezzel így szimbolizálja az egész történetben a mi helyzetünket, a mi életünket is, hogy Péternek nem alkalmas az idő arra. Nem a tökéletes idő ez a testi, emberi oldalt nézve, hogy ő most itt Jézust segítse.

Velünk van ilyen? Volt ilyen valaha, bármi is? Ó, nem is tudom, hogy hányszor utasítottuk vissza Jézus kérését! Nagyon sokszor megesik velünk az, hogy valaki kér tőlünk valamit, de úgy, hogy az mögött ott van az Úr maga. Mi az embert utasítjuk vissza és ezzel gyakorlatilag Istent utasítjuk vissza. Nekem most ez nem alkalmas, ne kérjél tőlem ilyet, majd holnap, majd máskor, vagy kérjél meg valaki mást! Ezzel így Péter már az elején elbukhatta volna az egészet azzal, hogy a felhőre néz, a körülményre néz, a külsőségre néz és nem vet magot, de ez csak az egyik része.

A másik része ott van, ahogy megyünk tovább a történetben, hogy Péter még fáradtabb és bizonyára jó volt Jézust hallgatni személyesen és prédikál és prédikál, prédikál és tanít és hozza a jó kis történeteit, hozza a jó kis példabeszédeit és beszél. Ha az ember nem arra figyel, amit Isten

mond, akkor még a legcsodálatosabb tanítás is unalmas lehet, még a legcsodálatosabban felkent üzenet is el tud suhanni a fülünk mellett, főleg ha fáradtak vagyunk.

Vagytok most itt egy páran, akik fáradtak vagytok, akiknek túl meleg van, mert nem úgy hűt a klíma, ahogy azt két hete tette és most igazából csuklik le a fejed, hiába beszél itt Attila bármit is. Remélem, hamarabb befejezi, ezt gondolod. Miközben Isten Igéje ez, amit mondom.

Lehet, hogy ez van benned és nem is vádollar érte, mert a testre ilyen hatást gyakorol a meleg. Összpontosítani kell, figyelni kell, fókuszálni kell és az ember teste el tud lankadni, fáradni. Így volt valahogy Péter is. Azt mondja neki Jézus, hogy figyelj, fogd magad és most evez ki a mélyre újra, vedd ki a hálót! Mondhatta volna Péter azt, hogy figyelj, Jézus, kidobtam a hálót, behúzó a hálót, elmosom a hálót, újra megteszem ezt a következő éjszakás műszak előtt, aztán befejezem.

Haza se tudok menni, így már 48 órája leszek talpon, vagy még annál is több és jön a következő éjszakai műszak. Nekem haza kell menni, pihenni azért, hogy dolgozhassak!

És itt egy nagyon érdekes gondolat van. Azért pihenünk, hogy dolgozhassunk, vagy azért dolgozunk, hogy pihenhessünk? Ne kiáltás azonnal választ erre. De vajon Péter mondhatta-e ezt a láthatókra tekintve, hogy nekem most pihennem kell azért, hogy a saját erőmből újra tudjak dolgokat elvégezni, a saját erőmből tudjak magamnak áldást szerezni, a saját erőmből be tudjam tölteni a szükségemet, ezért nekem pihennem kell? Én megteszem az én részem, hogy én utána meg tudjam tenni az én részem és várom majd Isten áldását, miközben ott a lehetőség arra, hogy valamit máshogyan csináljak és ez egy kiváló lehetőség mindannyiunk számára, amikor az Úr mond valamit, hogy menj vissza ugyanoda, vedd ki a hálót, de nem azért, mert te ezt így gondolod, például feldobtál egy pénzermét és ez jött ki, hanem azért, mert az Úr mondja! Ez a történet súlya és ez a mélysége, hogy annak ellenére, hogy Péter milyen fizikai és lelki állapotban volt, az elsődleges válaszként azt mondta: Mester, egész éjjel fáradtunk, de a Te szavadra kivetem a hálót.

Azzal, hogy Jézus szavát tette előre, gyakorlatilag az aratás első számú szabályát megcselekedte. Ezzel van sok hívőnek, testvérnek, barátnak problémája azzal, hogy amikor halljuk Isten szavát, hogy vessünk magot, nem engedelmességek, mert nekem az nem kényelmes. Mert nekem gyerekeket kell nevelni. Jön az iskoláztatás, most télikabátot akarok venni, vagy cipőt akarok venni, vagy most el kell mennem nyaralni, és mindenféle kifogást hozunk, mert most nem alkalmas. Persze ne tedd ezt meg akkor, ha nem az Úr mondja, de ha Ő mondja, akkor tedd meg! Ezért mostantól kezdve kezd el keresni Isten arcát, hangját, hogy mit mond neked és tényleg Őt halld meg. A másik oldalon meg ugyanígy elvéhetjük az aratást azzal, hogy nem halljuk meg az Ő hangját, hogy mit tegyünk és hogyan tegyünk meg azt, amit Ő mond.

A múlt alkalmon elhangzott az Ige a Példabeszédek könyvéből, mely azt mondja, hogy a szorgalmas kezű munkás meggazdagít, a lusta pedig tönkretesz. Látod-e itt azt, hogy álomba merül – ezt így mondja az igevers egész pontosan –, hogy az álomba merülő ember átalussza az aratást és tönkremegy, hogy itt Péter a szó szoros értelmében aludhatott volna, pihenhetett volna és így átalussza az aratását, a lehetőségét. Elképesztő ezt az Igében látni így. Sokszor nem értjük és nem látjuk meg, hogy a mi életünk ugyanígy van, hogy Isten akar nekünk olyan természetfölötti áldásokat is adni, mint amit Péternek adott, hogy szakadozott a háló, amit kivetett. Ez a túl sok, a több, mint elegendő. Ez a több már szinte kellemetlenül sok. Már annyi sok gyümölcs van az ágon, hogy már töredeznek le az ágak. Alá kell támogatni, már föl kell kötözni, már túl sok.

Nagyon sok ígéret volt a törvény alatt is a zsidóknak, hogy ha engedelmességek, akkor milyen áldásban járhatnak. Mi nem a törvény alatt vagyunk, mert Jézus a törvény betöltője. Mi Jézus Krisztusban vagyunk, tehát nekünk mindez hit által működik azért, mert Ő már megtette. Ugyanúgy tudunk túláradásban élni, mint ahogy a zsidók tudtak a törvény alatt élni. Hát még ha belegondolunk abba, hogy az Újszövetség egy jobb szövetség! Az Újszövetség jobb ígéretek alapján köttetett.

Lehet, hogy Péter másnap este fogott volna egy pár halat, de azt gondolom, hogy azt a túláradást, amit tapasztalt Jézussal, azt nem tapasztalta volna meg következő éjszaka, hogy ha hazamegy, és nem engedelmességek neki. Tehát, ha nincs idő meghallgatni őt, ha nincs füled hallgatni rá, ha nincs

akarated letenni a saját életedet, akkor az ilyen csodák el fognak téged kerülni. Akkor ezt nem fogjuk megtapasztalni. Inkább fogalmazok így többes szám első személyben. Ha hajlandóak vagyunk letenni az életünket, ha hajlandóak vagyunk háttérbe helyezni magunkat, hajlandóak vagyunk időt szánni arra, hogy meghallgassuk Istent, hajlandóak vagyunk arra, hogy a fülünket odaszegezzük rá, akkor megtapasztalhatunk olyan csodákat, mint amilyen csodákat Péter tapasztalt meg.

Nagyon könnyen kimaradhatott volna Péter ebből az egészből. Nagyon könnyen elszalaszthatta volna ezt a hatalmas aratást. Bizony nem is akarok belegondolni, hogy vajon mi hány ilyen természetfölötti dologról maradtunk le!

Ki fogta ki Péternek a halakat? Jézus? Vagy Péternek kellett kivetnie a hálót? Vajon Jézus mondhatta volna-e azt, hogy figyelj, Péter, látom rajtad, hogy már alig bírod nyitva tartani a szemedet. Egy-két testvért hagyj itt, menj haza, pihenjél, majd én kivetem a hálót! Aztán behúdom neked a halakat. Mondhatta volna, de nem mondta. Hú, ez a Jézus milyen, nem csinálja meg helyettünk! Péter helyett sem csinálta meg. Azt a fáradt, talán remegő kezű-lábú Pétert újra kiküldte, hogy márpedig most menjél be! Jézus nem teszi meg helyetted és helyettem sem. Úgyhogy itt egy nagyon érdekes dolgot látunk, hogy nem Jézus fogta ki a halakat Péternek, mert az aratás nem Jézus dolga. Halleluja!

Szeretném, ha a 3Mózes 26,3–5. verset felolvassánk. A Sínai-hegyen hangzik el Mózesről ez, amit Istentől hallott, mert Isten parancsolta, hogy ezt mondd meg te az én népemnek:

3Mózes 26,3–5.

3. Ha az én rendeléseim szerint jártok, és az én parancsolataimat megtartjátok, és azokat megcselekszitek:

4. Esőt adok nektek idejében, és a föld megadja az ő termését, a mező fája is megtermi gyümölcsét.

5. És a ti cséplések ott éri a szüretet, és a szüret ott éri a vetést, és elégséggig ehetitek kenyereteket, és bátorságosan lakhattok a ti földetek.

Ez a *bátorságosan* szó az eredetiben így szól: biztonságosan lakhattok a ti földetek. A ti cséplések ott éri a szüretet, és a szüret ott éri a vetést, és elégséggig ehetitek kenyereteket. Mi ez, ha nem áldás? Mi ez, ha nem Isten akarata? Mondom mindezt úgy, hogy ez a törvény korszaka alatt a zsidóknak szólt és ugye mi nem vagyunk a törvény alatt. Ez azt jelenti, hogy nem azt kapjuk, amit megérdemlünk. Itt feltételhez volt kötve, a zsidók azt kapták, amit megérdemltek. Ha megérdemelték ezt az áldást, mert betartották a törvényt, akkor megkapták, ha nem érdemelték meg, akkor nem kapták meg. Mi nem azt kapjuk, amit megérdemlünk, mert Jézus Krisztus betöltötte a törvényt. Mi Jézus által hiszünk és az Őbenne való hit által kapjuk meg mindezeket, mert Ő betöltötte a törvényt, Ő megérdemelte és mivel Ő megérdemelte, mi Őbenne vagyunk és a benne való hit által kapjuk meg ezt. Ezt így lásd és így értsd az újszövetség ideje alatt.

Mégis az engedelmesség és az engedetlenség ugyanúgy hozhat a számunkra áldást, vagy áldatlanságot a törvény nélkül is, mert a hitnek is vannak cselekedetei. Nagyon sokszor a hitcselekedet egy engedelmes cselekedet. Másfelől a hitetlenségünket azzal tudjuk bizonyítani, hogy engedetlenek vagyunk. Hitünket pedig azzal tudjuk bizonyítani, hogy engedelmesek vagyunk, de itt egyértelműen kitűnik, hogy már a törvény alatt is Isten azt akarta, hogy bőségben legyenek. Annyira, hogy még azt sem tudod elkölteni, amid van és már jön a következő fizetés. Még azt sem tudod igazából megenni, amit előzőleg arattál, mert már itt az új termés. Szeretném, ha az elméd tágulna. Keresem a legjobb hasonlatot. Ott van az új kanapé, jön már az életedbe, de még a régi sem ment tönkre és el kell ajándékoznod és jön az új autó ajándékba hozzád, de a régivel sincs semmi baj, hiába nyolc-, tíz-, tizenöt éves, de ki kell venni a garázból, mert jön az új.

Ez az a bőség, amiről beszél itt Isten a zsidókhöz és amit akar a te életedben is. Ha nincs erről elképzelés, nincs ebből látás, vagy visszautasítás van, hogy „nem, ez nagyravágyás, meg igazából ez már a pénz szerelme!” Ha ezt így gondolod, akkor fedd meg magát Istent, hogy miért áldotta meg ennyire a zsidókat, hogy még a cséplés ott tartott, egész olyan sok volt, hogy még a búzát csépleni kellett, de jött már a szüret ősszel. Olyan sok volt a bevétel, olyan sok az áldás, olyan sok a

bejövő pénz, hogy azt se tudod, mit csinálj vele. Tudom, ez egy olyan szélsőség, amire azt mondd, hogy hát ez nem, ez csak a multimilliárdosok kiváltsága és nem leszünk mindannyian multimilliárdosok értelemszerűen és nem is erről szól a gazdagság. Ezt kibontottuk már az elmúlt hetekben elég sokszor, megfogalmaztuk, hogy mi is a gazdagság. Nem az, hogy te vagy minden cég vezérigazgatója, hanem az, hogy Isten akarata, szándéka az, hogy ne egyik hónapról a másikra éljél. Mondhatni úgy is – és ezt a világ is megfogalmazta már –, hogy anyagilag, vagy pénzügyileg szabad legyél.

Ha belegondolsz, vajon Péternek ez a nagy halfogás mit hozott? Ha maradt volna a halász szakmánál, akkor lehet, hogy nem kellett volna egy, vagy két hétig, vagy egy egész hónapig újra kimennie halászni, mert annyi bevétele volt. Ezt hozta ez a gazdagság. Aztán újra mehetett volna, és újra halászhatott volna és újra lehetett volna bevétele, de megdöbbenő a legvége ennek a Lukács evangéliumban leírt történetnek, hogy ezt a nagy aratást, ezt a nagy bőséget is mind-mind hátrahagyva követte Jézust.

Lukács 5,11.

11. És a hajókat a szárazra vonván, elhagyták mindenüket és követték Őt.

Mondja a Károli fordítás. Tehát ezt a nagy bőséget is képes volt hátrahagyni, de látjuk itt ebben Isten akaratát, hogy ezt megadta neki Jézus. Figyelj, nem kell neked holnap ugyanúgy éjszakába nyúló műszakot végezned. Pihenj meg, nyugodjál, add el azt a halat, élvezd az életet, fizess be a gyereket az egyetemre, finanszírozz neki egy lakást, aztán utána indítsd el az életben, aztán majd a többi ő csinálja tovább, de van egy kis kezdő lökés. Örölsz ennek, nem? Nem kell mindent odaadni a feneke alá a gyerekeknek, természetesen úgy, hogy ne tudja azt ő értékelni, de ha volna egy kezdő támogatás, azért az nem baj és nem rossz és ezt akkor tudja az ember megtenni, ha több van neki, mint amennyi elegendő. Arról nem is beszélve, hogy más emberekkel is meg tudja ezt tenni.

Ez az akarat, ez a szándék már az ószövetségben is jelen volt és az újszövetség egy jobb szövetség, mert jobb ígéretek alapján kötött, a Zsidókhöz írt levél 8. fejezet 6-os vers mondja ezt így szó szerint. Akkor miért gondoljuk, hogy Isten akarata, terve, szándéka megváltozott az újszövetségben, amikor mi nem szolgálunk vagyunk csupán, hanem gyermekei? Valóban ez Isten akarata és ha valóban ez Isten akarata, akkor nem akarata a szegénység. Nem akarata a hiány, és nem akarata a kétségbeesés sem és az az igazság, hogy mi mindannyian kevesebbet tapasztalunk meg anyagilag, mint ami az ő tökéletes akarata.

Ez valahol emberi szemmel nézve természetes, de nem fogunk ettől megijedni, vagy nem esünk kétségbe ez miatt, hanem megyünk tovább. Csak legyünk hajlandóak megtenni a magunk részét. Egy fejlődési szakaszban vagyunk, mindenki egyénileg és közösségileg is, megyünk előre és haladunk tovább. Ha magot vetettél, jól indultál, de az, hogy magot vetettél és adakoztál, vagy mást vetettél, az még nem minden. Az még nem garancia az aratásra. Hány és hány földműves van a természetes világban, aki nem aratja le az elvetett gabonáját, vagy nem szüreteli le a sárgabarackot, vagy a meggyet, vagy a körtét, mert menet közben tönkretesz a kártevő, elveri a jég, ellopja a szomszéd, vagy ezernyi más oka lehet, ami miatt az aratás nem jön be, mert megkárosít valami, vagy valaki. Ugyanakkor egyértelmű most, ha kinézel a természetes világban, hogy nagy a szárazság. Mi kell egy növénynek a fejlődéséhez? Eső, eső, eső. Hallottál már a bibliai szóhasználatban korai esőről, késői esőről? Vajon ha természetes szinten erre szükség van, szellemi értelemben ne lenne szükség erre? Van egy csomó dolog, ami meg tud bennünket akadályozni az aratásban, annak ellenére, hogy magot vetettünk.

Tehát nem elegendő csupán magot vetni, hanem gyakorlatilag túl kell vészelned a növekedés időszakát, át kell élned és meg kell élned jól és van egy csomó feladatod is közben. Mert védelmezned kell, kártevő mentesítened kell, hitben kell járnod, öntözned kell és közben a megfelelő feltételeknek meg kell lenniük, mert különben nem lesz aratás.

Galata 6,9.

9. A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk majd, ha el nem lankadunk.

A maga idejében aratunk majd, ha el nem lankadunk. Ez a maga idejében aratunk majd milyen időre vonatkozik? Ez pontosan azt jelenti, amit mond, a maga idejében. Amit biztosan tudunk, hogy sokszor ez nem akkor van, amikor mi akarjuk. Nem azt írja itt, hogy mindig akkor fogsz majd aratni, amikor az neked a legpontosabban előre kiszámítható. Az az igazság, hogy szinte mindig később van ez az aratás, mint ahogy a hústest szeretné. Nem azért, mert késlekedik, hanem azért, mert a hústest soha nem akarja azt hallani, hogy most nem kapod meg, mint ahogy egy kisgyerek a csokiboltban. Ezt most nem kapod meg. Megvettem neked, odaadtam, de majd ebéd után eheted csak meg. Ugye? Mindig odaadjuk a gyerekeknek a cukorkát meg az édességet? Nem, nem kapja meg mindig. A test soha nem akarja azt hallani, hogy most nem kapod meg, várjál még, majd később! És bizony Istentől is van úgy, hogy ez jön felénk, hogy várjál, mert a természetes világban a földműves is vár. Béketűréssel várja, míg korai és késői esőt kap, írja nagyon gyönyörűen, költőien Jakab apostol. Hozza ő is ezt a példát. Várakozik.

Az a helyzet, hogy ahogy a civilizációnk fejlődik és, ahogy megyünk előre a technológiai fejlődésben, észrevétlenül ivódik belénk és nagyon sok fejlesztés is arra irányul, hogy mindent azonnal és gyorsan megkapjunk. Ez a mentalitás egyre jellemzőbb. Nagyon felgyorsult nagyon sok minden és a legtöbb technikai fejlesztés oka az, hogy a várakozást elkerülje az ember, vagy pedig nagyon lerövidítse. Nagyon gyorsan szeretünk mindent kézbe venni, elérni és a gyorsaságot fejleszti a technológiai ipar. Vannak a gyors érlelt húsok, a gyorsan felnevelt állatok, broilercsirkék, meg malacok. Gyakorlatilag pár hónap alatt akkorák, hogy már vágósúlyúak, miközben egyébként kellene neki átlagban egy év, mire eléri azt a súlyt, míg szép lassan felnő. Most már van három az egyben kávénk, hála Istennek, hogy tíz-tizenöt másodperc alatt tudunk inni egy kávé, pedig régen még meg kellett darálni, régen még meg kellett főzni, aztán le kellett szűrni és volt egy kis ceremóniája az egésznek.

Természetesen nem minden rossz, ami gyors és nem vagyok ellene, hogy kihasználjuk ezeket a technológiai fejlesztéseket is. Nagyon gyorsan eljut az információ például most kedves testvéreinkhez, akik az interneten néznek bennünket. Huszonöt évvel ezelőtt a tanítások, amik elhangoztak itt Pesten, hogyan jutottak el hozzánk? Postán, kazettán, havonta egyszer a négy darab hétvégi tanítás. Mennyit kellett várni rá? Ez a mentalitás beleivódott a tudatunkba szinte és az a probléma ezzel, hogy azt gondoljuk, hogy a mikrohullámú sütő gyorsaságát rá tudjuk húzni a szellemi, keresztény életünkre is és ez így a normális és így a jó. Berakom a levest három percre és megmelegszik, az nem baj és az jó dolog és halleluja, hogy van erre lehetőségünk, de azért egyértelmű, hogy egy gyorsétermi étel nem az a minőség, mint egy hagyományos úton elkészült étel, ugye? Vannak ezek a hagyományos módon érlelt sonkák, amik gyakorlatilag hónapokig készülnek, sokáig áznak a sóban, aztán füstre kerülnek, száradnak és egész más íze van, mint azoknak a gyorspácos, hadd ne mondjam a véleményemet dolgokról, amiket etetnek velünk. Miért? Mert gyorsan, gyorsan, gyorsan, gyorsan, gyorsan kell, de ezek a természetes módon készült dolgok más minőséget képviselnek.

Tudod, Isten nem fog megváltozni azért, mert a technológia megváltozott. Ő nem fogja túllépni a saját szellemi törvényeit. Egyébként úgy hiszem, hogy sok technikai fejlesztésben Ő is benne van. Tehát nem minden ördögtől való dolog, amit megélünk a hétköznapi életben manapság, de azok a dolgok, amikhez idő kell, vagy idő kellett három-négy-öt ezer évvel ezelőtt, vagy kétezer évvel ezelőtt, ahhoz ma is ugyanúgy idő kell. Isten nem fog alkalmazkodni a világhoz azért, mert neked a gyorsaságra való igényed magasabb szintre emelkedett.

Csinálhatnék most egy jó reklámot egy vidéki halászcsergőnek. Csak elmondom, hogy azért vannak üdítő kivételek. Szoktunk időnként odajárni, mert Szekszárdtól nem messze van, a Duna másik oldalán, tehát a Duna-Tisza közén, ahol, ha bemész halászlét enni, akkor kezdik el készíteni, amikor megrendeled, fatüzeléses bográcsban és legalább egy 40-50 percet várnod kell rá, míg elkészül és azt mondta a tulajdonos – aki jó ismerősöm –, hogy nem hajlandó ezen változtatni. Mert voltak, akik odamentek és azt mondták, hogy legyen előkészítve, hogy gyorsan ehessenek és mennek is tovább. Azt mondta, ez a hely nem az a hely! Ezen a helyen nyugalom van, itt pihenjél

meg! Gyönyörű szép kis autentikus halászcsernye a Duna-parton és nagyon minőségi ott minden, de lassan, nyugisan, bográcsban rotyog, meg is nézheted, hogyan készül. Kiteszik eléd a bográcsot, és megeheted és elfogyaszthatod. Halleluja! Értitek a lényegét, ugye?

Tehát van remény, pedig az illető nem hívő, de mégis álljunk meg egy pillanatra és a hagyományos értékrendet azért ne dobjuk ki az ablakon. Az a konzervatív értékrend, amit egyébként a kereszténység magán viselt évezredekken keresztül, most iszonyú támadás alatt áll. Bejött ez a progresszív nyugati mentalitás, hogy erre igazából nincs is szükség már és mi, keresztények vagyunk azok, akiknek föl kell ébredniük arra, hogy nyugi, ne kapkodjál, mert ilyen kényszerérett paradicsomot fogsz akkor enni a keresztény életedben is. Ilyen kényszerérett uborkát, meg ilyen kényszerérett, semmilyen ízű, minősíthetetlen dolgokat élünk meg. Szellemi értelemben az emberi kapcsolatokhoz, a barátságokhoz, a mély beszélgetésekhez idő kell, míg elmélyülnek dolgok, míg kialakulnak dolgok. Nem lehet mindent gyorsan átvinni egyik embertől a másikig és az a kultúra, ami kialakult közöttünk az elmúlt években, voltak benne jó dolgok, voltak benne kevésbé jók is. Valamit változtatunk és új irányba megyünk, valamit megtartunk, de vannak dolgok, amiket nagyon is igyekszünk tudatosan az Igéhez mérni, mégpedig azt, hogy Istennek terve van, akarata van és mi ezt akarjuk képviselni ezen a területen is. Anyagi értelemben is, közösségi értelemben is és rengeteg más értelemben, de itt most be is fejezem és köszönöm a figyelmet és a türelmeteket és azt, hogy a gyöngyöző homlokotok ellenére is ébren maradtatok és innen folytatjuk majd legközelebb. Hiszem, hogy kaptatok valamit. Dicsérjük az Urat!

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com